

SKT. ANNÆ KIRKE MEDITATIONSFOLDER

29. JUNI – 12. JULI 2025.



SØNDAG. SANKT PETER OG SANKT PAULUS, APOSTLE

1.L.: ApG 12,1-11; 2.L.: 2 Tim 4,6-8.17-18; Ev.: Matt 16,13-19.

På den tid, da Jesus kom til området ved Cæsarea Filippi, spurgte han sine disciple: »Hvem siger folk, at Menneskesønnen er?«

De svarede: »Nogle siger Johannes Døber, andre Elias, og andre igen Jeremias eller en anden af profeterne.«

Så spurgte han dem: »Men I, hvem siger I, at jeg er?«

Simon Peter svarede: »Du er Kristus, den levende Guds søn.«

Og Jesus sagde til ham: »Salig er du, Simon, Jonas' søn, for det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min fader i himlene. Og jeg siger dig, at du er Peter, og på den klippe vil jeg bygge min kirke, og dødsrigets porte skal ikke få magt over den. Jeg vil give dig nøglerne til Himmeriget, og hvad du binder på jorden, skal være bundet i himlene, og hvad du løser på jorden, skal være løst i himlene.«

Kirkens søjler, de hellige apostle Peter og Paulus, er i virkeligheden ganske normale mennesker, der mødte Jesus på deres livsvej, og fra dette afgørende møde blev deres liv forvandlet til noget, som vi i dag kan kalde et vidnesbyrd om tro.

Hvorfor kan jeg godt lide apostlen Peter, og hvad imponerer mig ved hans livsindstilling? Først og fremmest hans fiskeragtige og uspolerede ligefremhed. Uden uddannelse eller særlige kvalifikationer fra denne verdens kloge og højtstående mennesker, en mand med ben i næsen, sandsynligvis med en stærk fysik på grund af sit erhverv som fisker, der kunne brødføde sig selv og sin familie, sin kone og datter, og sandsynligvis også svigermoren, for ikke at nævne andre familiemedlemmer, som Bibelen ikke nævner noget om. En energisk og til tider impulsiv mand, i stand til at svinge et sværd om nødvendigt og skære et øre af, hvis nogen kommer i vejen for ham. Selvsikker og troende på sine evner, men samtidig i stand til at indrømme sin fejl, uden at lede efter undskyldninger, men i stand til at se kritisk på sig selv og ikke være bange for at begræde det forkerte, han har gjort. Peter er ikke den type karrieremand, der, på grund af sin særlige rolle som leder i apostlenes skare, vil nedgøre nogen og ydmygende irettesætte sine brødre for at ophøje sig selv, sådan som nogle overordnede i Kirken i dag er i stand til at behandle deres såkaldte "underordnede", fordi de mener, at de i kraft af deres titler har ret til

det. Peter - Klippen, ja, sandelig manden, som Jesus besluttede at bygge sin hellige Kirke på, for denne Peters hellighed er ikke forfalsket fromhed eller søgen efter sin egen ære for Gud. Hans religiøsitet betyder ikke konstant at søge ofre i stil med gammeltestamentlige lovbestemmelser, men frem for alt at ofre sig selv til gavn for et andet menneske og det menneskelige fællesskab, som bygger på kærlighed og barmhjertighed.

Hvad kan jeg lide ved apostlen Paulus? Nå, først og fremmest hans udtalelse, hvor han sammenligner sig selv med det "ufuldbårne foster", da han aldrig var en af de tolv, og faktisk ikke fortjente Apostel titlen i strengeste forstand. Imidlertid vidnede hans utrættelige rejser og forkyndelse af evangeliet, uanset hvor han nåede hen i verden, til fordel for den tildelte titel som nationernes apostel. Det var ham, der åbnede Jesu Kristi Kirke for lande uden for jødedommen, og dermed blev for den hedenske verden, også for os europæere, forløberen for den tro, der først fik sit navn i Antiokia, hvor Jesu disciple blev kaldt kristne. Men Paulus er den gamle Saulus, en højtuddannet og veltalende mand, og oven i købet en forfølger af Kirken i dens spæde begyndelse, der idømte Jesu tilhængere fængsel og død, som ung mand deltog Paulus i henrettelsen af den hellige Stefanus ved stening. Ja, Herrens veje er uransagelige, og det viser sig, at Guds kærlighed ikke udelukker nogen fra muligheden for aktiv deltagelse i opbygningen af Kristi mystiske legeme, som er den hellige Kirke. Eksemplet med Paulus' omvendelse vil for evigt forblive det bedste tegn på Guds barmhjertighed, at ingen skal føle sig udelukket, glemt og forringet i sine menneskelige egenskaber og det Guds billede, vi allesammen bærer i os, uanset vores fortid eller nutid, syndigt som det måtte være.

Må begge apostle, Peter og Paulus, som med deres liv vidnede om, hvad det vil sige at lade sig lede af Guds kærlighed og at leve, som Jesus Kristus har lært os det, inspirere os i dag til en dybere refleksion over vores eget liv og adfærd. Deres martyrium er en yderligere bekræftelse af sandheden i den tro, som de ønsker at videregive os, for at vi må fortsætte deres apostoliske mission i vores daglige liv.

/ P. Andrzej Papuga C. M. /
<http://www.homiliarz.pl>

LITURGISK KALENDER

30. MANDAG i 13. alm. uge. 1 Mos 18,16-33. Ev.: Matt 8,18-22.

✚ Herren er barmhjertig og nådig.

JULI

For god dømmekraft.

Lad os bede for, at vi igen må lære at skelne og vide, hvordan vi skal vælge livsvej og afvise alt, hvad der fører os væk fra Kristus og evangeliet.



1. TIRSDAG. 1 Mos 19,15-29. Ev.: Matt 8,23-27.

Ø Herre, jeg har din godhed for øje.

2. ONSDAG. 1 Mos 21,5.8-20. Ev.: Matt 8,28-34.

Ø Den hjælpeløse råbte, og Herren hørte ham.

3. TORSDAG. SANKT THOMAS. apostel Ef 2,19-22.

Ev.: Joh 20,24-29. **Ø Gå ud i al verden og forkynd evangeliet!**

4. FREDAG. 1 Mos 23,1-4.19; 24,1-8.62-67. Ev.: Matt 9,9-13.

Ø Tak Herren, for han er god.

5. LØRDAG. 1 Mos 27,1-5.15-29. Ev.: Matt 9,14-17.

Ø Lovpris Herren, for han er god.

6. 14. ALM. SØNDAG. 1.L.: Es 66,10-14c; 2.L.: Gal 6,14-18.

Ev.: Luk 10,1-12.17-20 eller 10,1-9.

7. MANDAG i 14. alm. Uge. 1 Mos 28,10-22a. Ev.: Matt 9,18-26.

Ø Min Gud, jeg stoler på dig.

8. TIRSDAG 1 Mos 32,23-33. Ev.: Matt 9,32-38.

Ø I retfærdighed skal jeg skue dit ansigt, Herre.

9. ONSDAG 1 Mos 41,55-57; 42,5-7a.17-24a. Ev.: Matt 10,1-7.

Ø Lad din godhed komme over os, Herre, for vi venter på dig.

10. TORSDAG SANKT KNUD KONGE, martyr, kongeriget Danmarks værne helgen 2 Krøn 24,18-22 eller 2 Kor 9,6-15

Ev.: Matt 10,34-39 **Ø I dine hænder, Herre, betror jeg min ånd.**

11. FREDAG. SANKT BENEDIKT, abbed, værneh. for Europa Ordspr 2,1-9 Ev.: Matt 19,27-29 **Ø Jeg vil prise Herren til hver en**

tid. Eller: **Smag og se, at Herren er god.**

12. LØRDAG 1 Mos 49,29-33; 50,15-26a. Ev.: Matt 10,24-33.

Ø I, der søger Gud, skal få nyt mod.

AT HÅBE ER AT "VENDE OM"



Kære brødre og søstre!

Jubilæet er en ny begyndelse – både for mennesker og for jorden. Dette er en tid, hvor alting må gentænkes i lyset af Guds drøm. Vi ved, at ordet "omvendelse" betyder en retningsændring. Endelig kan alt ses fra et andet perspektiv, og vores skridt begynder at føre mod nye mål. På denne måde fødes håbet, som aldrig skuffer. Bibelen

siger dette på mange måder. Også i vores tilfælde blev troserfaringen stimuleret af et møde med mennesker, der var i stand til at forvandle sig selv og – man kan sige – trådte ind i Guds drømme. Selvom der er meget ondskab i verden, er vi i stand til at genkende dem, der skiller sig ud: vi er overbeviste af deres storhed, som ofte manifesterer sig i deres lillehed. I evangelierne skiller Maria Magdalene-figuren sig ud fra de andre af netop denne grund. Jesus helbredte hende i barmhjertighed (jf. Luk 8:2), og hun forandrede sig. Søstre og brødre: barmhjertighed forvandler, barmhjertighed forvandler hjertet. Og for Maria Magdalene var det barmhjertighed, der bragte hende tilbage til Guds drømme og gav hende nye mål. Johannesevangeliet fortæller historien om hendes møde med den opstandne Jesus på en tankevækkende måde. Det gentages flere gange, at Maria vendte sig væk. Evangelisten vælger sine ord med omhu! Den tårevædede Maria ser først ind i graven og vender sig derefter om: Den Opstandne er ikke på dødens side, men på livets side. Han kunne forveksles med en af de mennesker, vi møder hver dag. Så, da hun hører sit navn, siger evangeliet, at Maria vender sig om igen. Således vokser hendes håb: nu ser hun graven, men ikke som før. Hun kan tørre sine tårer væk, fordi hun har hørt sit navn: kun hendes Mester udtaler det på den måde. Den gamle verden synes stadig at eksistere, men den er væk. Når vi føler Helligånden virke i vores hjerter og hører Herren kalde os ved navn, er vi så i stand til at genkende Lærerens stemme? Kære brødre og søstre, lad os lære alt om håbet fra Maria Magdalene, som traditionen har kaldt "apostlenes apostel". Man træder ind i den nye verden ved at konvertere mere end én gang. Vores vej er en konstant invitation til at skifte perspektiv. Den Opstandne introducerer os til sin verden, trin for trin, så længe vi ikke foregiver, at vi allerede ved alt. Lad os spørge os selv i dag: Kan jeg vende mig om og se på tingene på en anden måde? Har jeg et ønske om at konvertere? Et overdrevent selvsikkert og overdrevent stolt ego forhindrer os i at genkende den opstandne Jesus. Selv i dag minder hans figur om almindelige mennesker, der let bliver efterladt. Selv når vi græder og fortvivler, lader vi Ham blive bag os. I stedet for at se ind i fortidens mørke, ind i gravens tomhed, lærer vi af Maria Magdalene at vende os mod livet. Vores Lærer venter på os der. Der bliver vores navn udtalt. Fordi i det virkelige liv er der en plads til os, altid og overalt. Der er en plads til dig, til mig, til alle. Ingen kan besætte den, fordi den altid var beregnet til os. Det er uhøfligt, som man siger i dagligsprog, at lade en stol stå tom. Dette sted er for mig, og hvis jeg ikke tager derhen... Kan alle sige: Jeg har min plads, jeg er en mission! Tænk over det et øjeblik: hvad er min plads? Hvilken mission betror Herren os? Måtte denne tanke hjælpe os til at indtage en modig holdning i livet.

Pave Frans